

Sygnatura akt II C 241/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant starszy sekretarz sądowy M. O.

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa A. P.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1386 zł (jeden tysiąc trzysta osiemdziesiąt sześć złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 października 2018 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. obciąża powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotą 248,15 zł (dwieście czterdzieści osiem złotych piętnaście groszy) tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa wydatków;
4. obciąża pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotą 329,47 zł (trzysta dwadzieścia dziewięć złotych czterdzieści siedem groszy) tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa wydatków.

Sygnatura akt II C 241/18

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 29 marca 2018 roku skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W., powód A. P. – reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego – wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kwot: 1.826,55 zł tytułem wynajmu pojazdu zastępczego, 982,66 zł tytułem zakupu opon, 10 zł tytułem pompowania opon wraz z ustawowymi odsetkami od wszystkich tych kwot od dnia 10 października 2018 roku do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 17 lipca 2017 roku miało miejsce zdarzenie komunikacyjne, w wyniku którego poniósł szkodę w pojeździe marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Powód zgłosił szkodę pozwanemu, z którym sprawca zdarzenia miał zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał powodowi odszkodowanie w ramach bezgotówkowej naprawy w wysokości 23.291,62 zł za naprawę pojazdu oraz 2.080 zł za wynajem pojazdu

zastępczego. W trakcie zdarzenia uszkodzona została opona w pojeździe. Z uwagi na zakończenie produkcji i wyprzedaż stanów magazynowych przez dystrybutorów posiadanego modelu opon letnich powód zmuszony był do wymiany całego kompletu. Pozwany przyznał odszkodowanie jedynie za dwie opony w łącznej kwocie 560 zł netto, ze zużyciem 15%, wskazując także na brak konieczności pompowania opon specjalnym gazem. Nadto, pozwany odmówił wypłaty odszkodowania z tytułu wynajmu pojazdu za czas wykonania rzeczywistej naprawy w (...) serwisie (...) do dnia 18 sierpnia 2018 roku.

(pozew – k. 4-6, pełnomocnictwo – k. 7)

W odpowiedzi na pozew z dnia 30 maja 2018 roku pozwany – reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego – wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie na swoją rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany podniósł, że pokrył koszty najmu pojazdu od dnia zgłoszenia szkody do dnia 2 sierpnia 2017 roku tj. za 16 dni. W ocenie pozwanego był to okres wystarczający na przeprowadzenie naprawy pojazdu powoda. Pozwany podniósł, iż usługa wymiany opon wiąże się z jednoczesnym ich napompowaniem. Brak jest również podstaw do uznania pompowania 4 sztuk opon. Pozwany kwestionował konieczność montażu 4 sztuk opon.

(odpowiedź na pozew – k. 23-24, pełnomocnictwo – k. 25, odpis KRS k. 26-28v)

Do czasu zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 lipca 2017 roku pojazd marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), będący własnością powoda A. P., został uszkodzony w zdarzeniu drogowym, którego sprawca objęty był w tej dacie ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

(bezsporne)

Po zdarzeniu z dnia 17 lipca 2017 roku powód nie miał do dyspozycji innego pojazdu. Samochód niezbędny powodowi był do prowadzenia działalności gospodarczej. Znajdował się w środkach trwałych przedsiębiorstwa powoda. Przed wypadkiem powód korzystał codziennie z samochodu. Miał możliwość odliczenia podatku VAT.

(zeznania powoda k. 86-87)

W okresie od dnia 17 lipca 2017 roku do dnia 2 sierpnia 2017 roku, powód najmował pojazd zastępczy, ze stawką 130 zł netto/doba za co uiszczył kwotę 2.558,40 zł brutto (2.080 zł netto).

(faktura VAT – w aktach szkody koperta k. 30)

W okresie od dnia 3 sierpnia 2017 roku do dnia 18 sierpnia 2017 roku, powód najmował pojazd zastępczy marki T. ze stawką 99 zł netto za co uiszczył kwotę 1.485 zł netto (1.826,55 zł brutto).

(faktura VAT – k. 16)

W dniu 2 sierpnia 2017 roku powód kupił 4 sztuki opon U. X./FR za kwotę 1.622 zł brutto.

(faktura VAT – k. 15)

Powód poniósł koszt wymiany kompletu opon i pompowania kół gazem w dniu 18 sierpnia 2017 roku w łącznej kwocie 50 zł brutto.

(faktura VAT – k. 13)

Po zgłoszeniu przez powoda szkody, decyzją z dnia 9 października 2017 roku pozwany przyznał powodowi do wypłaty kwotę 560,44 zł netto odszkodowania tytułem zwrotu kosztów zakupu dwóch opon z 15% zużyciem. Kwestionował konieczność wymiany wszystkich opon. Nadto przyznał powodowi tytułem najmu pojazdu zastępczego kwotę 2080 zł.

(decyzja pozwanego – k. 8-10)

Uzasadniony czas naprawy pojazdu powoda po zdarzeniu z dnia 17 lipca 2017 roku wynosił 30 dni kalendarzowych (21 roboczych) obejmujących okres od dnia zgłoszenia szkody (17 lipca 2017 roku) do dnia 16 sierpnia 2017 roku, kiedy to pojazd mógł zostać wydany właścicielowi.

W pojeździe powoda nie istniała konieczność wymiany kompletu opon po zdarzeniu z dnia 17 lipca 2017 roku. Z uwagi na brak możliwości zakupu opony tej samej marki, modelu oraz mającej te same parametry, co opona uszkodzona podczas zdarzenia drogowego, konieczna była wymiana 2 sztuk opon.

Napompowanie opon gazem nie stanowiło dla przedmiotowego pojazdu wymogu producenta pojazdu lub producenta opon. Gdyby opony przed szkodą były napełnione gazem, po niezbędnej wymianie 2 sztuk opon winny one zostać napełnione gazem.

(opinia biegłego sądowego z zakresu wyceny pojazdów i techniki samochodowej k. 33-48, pisemne opinie uzupełniające biegłego k. 71-82, k. 97-101)

Powyższy stan faktyczny ustalony został w oparciu o okoliczności bezsporne, a także na podstawie powołanych wyżej dowodów, wśród nich dokumentów, opinii biegłego z zakresu wyceny pojazdów i techniki samochodowej a także zeznań powoda.

W toku postępowania biegły sporządził opinię pisemną, której – po uzupełnieniu stosownie do wniosków stron – strony ostatecznie nie kwestionowały. W ocenie Sądu, przedmiotowa opinia biegłego jest rzetelna, w sposób jasny i czytelny odpowiada na postawione pytania. Z tych powodów powyższa opinia stanowiła podstawę dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych. Dla ustalenia uzasadnionego czasu naprawy pojazdu powoda po zdarzeniu Sąd przyjął wskazany przez biegłego w pisemnej opinii uzupełniającej okres 30 dni kalendarzowych. Opinia ta została wydana po przedłożeniu przez powoda pisma zakładu naprawczego (k.58) zawierającego informacje o przebiegu naprawy. Biegły wyjaśnił przy tym w opinii uzupełniającej, że wskazany Serwis (...) działa w oparciu o zasady ekonomiki, stąd też należy przyjąć, że gdyby w warsztacie do dnia 4 sierpnia 2017 roku nie przeprowadzono by zaplanowanych wcześniej napraw innych samochodów, to podjęto by czynności naprawcze przy samochodzie powoda, nawet w ograniczonym zakresie (k.99). Nadto, aby mogło dojść do poprawnego wykonania naprawy blacharskiej, warsztat musiał dysponować drzwiami przednimi lewymi. Natomiast czynności blacharza i lakiernika były kluczowymi i najbardziej pracochłonnymi. Dlatego rozpoczęcie naprawy po uzyskaniu drzwi przednich lewych znajduje uzasadnienie natury technologicznej.

Sąd uznał za wiarygodny dowód z przesłuchania powoda w charakterze strony. Sąd oddalił wniosek o przesłuchanie strony powodowej na okoliczność konieczności wymiany kompletu opon oraz napompowania ich gazem, gdyż dokonanie ustaleń faktycznych w tym zakresie wymagało wiedzy specjalnej, zatem dowód z zeznań powoda w tej części nie byłby przydatny. Na te okoliczności zresztą wypowiedział się biegły w sporządzonej opinii.

Odnosząc się do przedstawionej prywatnej opinii wulkanizatora należy wskazać, iż owa opinia stanowi jedynie dowód z dokumentu prywatnego, którego wartość dowodową określa art. 245 k.p.c. Stosownie do treści powołanego przepisu dokument prywatny stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte. Jednocześnie pozwany zakwestionował przedstawioną opinię.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W świetle art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Stosownie do art. 19 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2018r., poz. 473), poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Pozwany nie kwestionował podstawy swojej odpowiedzialności wypłacając na rzecz powoda odszkodowanie z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Kwestie sporną stanowiły dalsze koszty najmu żądane przez powoda, w tym uzasadniony okres najmu oraz wysokość odszkodowania z tytułu zakupu opon i napompowania ich gazem.

Sąd Rejonowy w pełni zgadza się z tezą wyrażoną w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 roku (sygn. akt III CZP 80/11), zgodnie z którą zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykáže, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.

Odszkodowanie pełni funkcję kompensacyjną, co oznacza, że powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje celowe, niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku, sygn. akt III CZP 32/03), przy czym poszkodowanemu należy się nie tylko zwrot poczynionych przez niego przy tej naprawie nakładów, ale i zwrot robocizny z uwzględnieniem przyjętych, z reguły w miejscu zamieszkania, stawek robocizny za tego rodzaju usługi (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 1997 roku, I CKN 385/97). Wskazać przy tym należy, że roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 roku, V CKN 1273/00) oraz czy poszkodowany zamierza rzecz naprawić (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 roku, IV CKN 387/01). Poszkodowany nie musi zatem naprawiać pojazdu; może sprzedać go zachowując wypłacone odszkodowanie, może go naprawić tylko częściowo, dokonać naprawy własnoręcznie bądź użyć do naprawy części używanych.

Zgodnie z ogólną zasadą wynikającą z art. 13 ust. 3 w zw. z art. 34 i art. 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2018r., poz. 473), odszkodowanie z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia mienia wypłaca się w kwocie odpowiadającej wysokości poniesionej szkody, w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, z ograniczeniem do sumy ubezpieczenia. Przy czym, ubezpieczeniem posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w czasie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę z związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy).

Jak wskazano powyżej, ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, unormowanej w kodeksie cywilnym. Odpowiada zatem za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynika. W tych granicach naprawienie szkody, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania, winno objąć pełen koszt przywrócenia stanu poprzedniego – pełen koszt naprawy pojazdu (art. 361 § 1 i 2 k.c.).

W judykaturze przyjmuje się, że pojęciowa identyczność szkody w prawie ubezpieczeniowym i cywilnym sprawia, że ustalając szkodę w ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej należy kierować się ogólnymi zasadami prawa

odszkodowawczego, o ile przepisy prawa ubezpieczeniowego nie zawierają odmiennej regulacji (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 lipca 2001 roku, II CKN 72/99, opubl. L..).

Analiza przepisów dotyczących zdarzeń wyrządzających szkodę, w szczególności zaś dotyczących odszkodowania, pozwala na to, by spojrzeć na odpowiedzialność odszkodowawczą oraz na odszkodowanie z uwzględnieniem zasadniczych celów, które mają one realizować. Mówimy w tym wypadku o funkcjach omawianej odpowiedzialności. Na pierwszym miejscu stawia się funkcję kompensacyjną, która zasadniczo wyraża się w tym, iż wierzyciel powinien mieć zwrócone wszystko to, co utracił wskutek zdarzenia wyrządzającego szkodę. Odszkodowanie winno zapewnić wierzycielowi wyrównanie poniesionego uszczerbku, ale nie więcej. Dlatego, mając na względzie wspomnianą funkcję, wyraża się kolejną myśl ogólną, iż wyrządzenie szkody nie może prowadzić do wzbogacenia poszkodowanego.

Należy wskazać, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jeśli zatem uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy, to koszty najmu przez poszkodowanego samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2004r., sygn. akt II CK 494/03, LEX Nr 145121).

Różnorodność okoliczności związanych z następstwami wypadku komunikacyjnego oraz sytuacją życiową poszkodowanego nie pozwala jednak na formułowanie kazuistycznych wskazań; podlegają one indywidualnej ocenie. Oczywistym jest przy tym, że samochód w sposób bardziej wszechstronny i funkcjonalny zaspokaja potrzeby życiowe właściciela, a korzystanie z niego stało się obecnie standardem cywilizacyjnym i taka jego funkcja będzie się umacniać.

Uwzględnić należy jednak, że z zasady proporcjonalności może natomiast wynikać zbędność najmu pojazdu zastępczego, jeżeli właściciel nie używał samochodu albo dysponuje innym samochodem nadającym się do wykorzystania. Używanie samochodu w sposób sporadyczny może z kolei uzasadniać celowość wykorzystania w sposób ekwiwalentny innego środka komunikacji. (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011r., sygn. akt III CZP 5/11, OSNC z 2012r., Nr 3, poz. 28).

Co za tym idzie, niezależnie od zakresu uszkodzenia pojazdu, poszkodowanemu służy co do zasady odszkodowanie obejmujące koszty najmu pojazdu zastępczego. Odpowiedzialność ubezpieczyciela ograniczona jest bowiem tylko zakresem szkody, ten zaś wyznaczają normalne skutki zdarzenia powodującego szkodę (art. 361 k.c.). Jeśli zatem uszkodzony pojazd może zostać naprawiony, to przeszkoda do normalnego z niego korzystania (w postaci uszkodzeń), winna zostać usunięta bez zbędnej zwłoki, a koszty najmu stanowią szkodę tylko za czas niezbędny do naprawy pojazdu. Przedmiotowy pojazd został przy tym faktycznie naprawiony.

W ocenie Sądu, powód wykazał, że w wyniku zdarzenia z dnia 17 lipca 2017 roku zaistniała konieczność najmu pojazdu zastępczego. Powód potrzebował bowiem samochodu do prowadzenia działalności gospodarczej. Nie dysponował innym pojazdem.

Należy zwrócić uwagę na ogólną zasadę prawa zobowiązań, a mianowicie zasadę lojalnej współpracy pomiędzy wierzycielem a dłużnikiem przy naprawianiu szkody. Zasada ta, skodyfikowana w treści art. 354 § 1 i 2 k.c. stanowi, że zarówno dłużnik jak i wierzyciel powinni przy wykonaniu zobowiązania działać zgodnie z zasadami współzycia społecznego. Zasada tę dopełnia treść przepisu art. 824 § 1 k.c., zawarty w regulacji umowy ubezpieczenia, stanowiący, że suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody, o ile nie umówiono się inaczej. Z obu tych przepisów wybija się oczywista teza, że szkoda nie może być źródłem wzbogacenia. Wysokość odszkodowania za koszt najmu pojazdu zastępczego, nie zależy od tego ile żąda powód, nawet posiadając rachunki czy faktury dokumentujące poniesione wydatki, ale od realnie poniesionej szkody i uzasadnionych wydatków na jej naprawienie. Uzasadnione wydatki nie mogą być utożsamiane z wydatkami faktycznie poniesionymi.

Analiza zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wykazała, że powód powinien otrzymać dalszą kwotę 1.386 zł odszkodowania tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Jak ustalono uzasadniony czas naprawy pojazdu powoda po zdarzeniu z dnia 17 lipca 2017 roku wynosił 30 dni kalendarzowych (21 roboczych) obejmujących okres od dnia zgłoszenia szkody (17 lipca 2017 roku) do czasu, gdy pojazd mógł zostać wydany po naprawie (16 sierpnia 2017 roku). Pozwany wypłacił powodowi odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu do dnia 2 sierpnia 2017 roku. Na rzecz powoda należało dodatkowo zasądzić dalszą kwotę 1.386 zł netto za kolejne 14 dni tj. od 3 sierpnia 2017 roku do 16 sierpnia 2017 roku. Koszt najmu za ten dalszy okres wynosił kwotę 99 zł netto za dobę. Stawka dobową najmu nie była przez pozwanego kwestionowana. Jednocześnie powód jest płatnikiem podatku VAT, co oznacza, że należne powodowi odszkodowanie obejmuje kwotę netto.

Odszkodowanie przysługujące na podstawie umowy ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu mechanicznego za szkodę powstałą w związku z ruchem tego pojazdu ustalone według cen części zamiennych i usług obejmuje kwotę podatku od towarów i usług w zakresie, w jakim poszkodowany nie może obniżyć podatku od niego należnego o kwotę podatku naliczonego (Uchwała Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2007 r., III CZP 150/2006 Lex Polonica nr 1402171).

W ocenie Sądu niezasadne było żądanie pozwu w zakresie zwrotu kosztów zakupu opon. Powód po zdarzeniu wymienił wszystkie opony w pojeździe. Zgodnie z niekwestionowaną opinią biegłego w pojeździe powoda nie istniała natomiast konieczność wymiany kompletu opon. Z uwagi na brak możliwości zakupu opony tej samej marki, modelu oraz mającej te same parametry, co opona uszkodzona podczas zdarzenia drogowego, konieczna była wymiana 2 sztuk opon. Pozwany dokonał refundacji kosztów zakupu tych dwóch opon. Ponadto powód nie wykazał, jaki był uzasadniany koszt zakupu dwóch opon, a tym samym nie udowodnił czy wyplacona przez pozwanego kwota 560,44 zł pokryła jego szkodę w tym zakresie. Powód nie wnosił o wypowiedzenie się przez biegłego na tą okoliczność. Każde roszczenie, stosownie do art. 6 k.c., wymaga wykazania zasadności tego roszczenia zarówno co do zasady, jak i jego wysokości. Zasada ta znajduje potwierdzenie w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego, według którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 k.p.c. zdanie pierwsze).

Bierność strony w zakresie obowiązku dowodzenia swych twierdzeń nie zobowiązuje Sądu – poza wyjątkowymi przypadkami – do prowadzenia dowodu z urzędu. Jak wskazuje się w judykaturze Sądu Najwyższego, nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.12.1996 w sprawie sygn. akt: I CKU 45/96, OSNC 1997 r., Nr 6-7, poz. 76). Jeśli zatem strona nie przedstawia dowodów, to uznać należy, że dany fakt nie został wykazany (udowodniony).

Rygoryzm tego obowiązku jest wzmocniony zwłaszcza tam, gdzie strona jest reprezentowana przez fachowego pełnomocnika. Przepis art. 232 zdanie drugie k.p.c. stwarza sądowi jedynie możliwość dopuszczenia dowodu niewskazanego przez stronę, który należy traktować jako wyjątek od zasady wskazanej w zdaniu pierwszym przepisu, dopuszczalny jedynie w zupełnie szczególnych wypadkach. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 marca 1998 roku, II CKN 656/97 (OSNC 1998, zeszyt 12, poz.208), w którym wypowiedział się, iż przewidziane w art. 232 k.p.c. uprawnienie sądu dopuszczenia dowodu z urzędu niewskazanego przez strony ma charakter wyjątkowy.

W zakresie żądania zwrotu kosztów napompowania opon gazem, powód nie udowodnił, iż przed zdarzeniem z dnia 17 lipca 2017 roku opony były napełnione gazem. Jak wskazał biegły napompowanie opon gazem nie stanowiło dla przedmiotowego pojazdu wymogu producenta pojazdu lub producenta opon. Powód nie udowodnił także jaki byłby zasadny koszt takiego pompowania gazem w przypadku wymiany dwóch opon w przedmiotowym pojeździe (nie wnosił o wypowiedzenie się przez biegłego także w tym zakresie). Pozwany natomiast okoliczność tą kwestionował, podnosząc, że usługa wymiany opon wiąże się z równoczesnym ich napompowaniem.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej

szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (§ 2 art. 481 k.c.), a od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie.

Stosownie do przepisu art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (art. 817 § 2 zd. 1 k.c.). Obowiązek udowodnienia istnienia okoliczności uzasadniających przekroczenie 30-dniowego terminu oraz ich zasięgu obciąża zakład ubezpieczeń (art. 6 k.c.). Obowiązany jest on w szczególności wykazać, że uzupełnienie postępowania likwidacyjnego nastąpiło bez nieuzasadnionej zwłoki, z zachowaniem interesu wierzyciela (art. 354 § 1 k.c. i art. 355 § 2 k.c.).

Decyzja pozwanego w przedmiocie roszczeń powoda została wydana w dniu 9 października 2017 roku, dlatego też żądanie odsetek od dnia 10 października 2018 roku było uzasadnione.

Mając na względzie powyższe Sąd orzekł jak w punkcie 1 i oddalił powództwo w pozostałej części jako nieudowodnione w pkt 2 wyroku.

O kosztach orzeczono na podstawie przepisu art. 100 zd. 1 k.p.c., stosunkowo je rozdzielając.

Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 900 zł ustalone zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804 z późn. zm.), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, opłata od pozwu w wysokości 141 zł, a także zaliczka na wynagrodzenie biegłego w wysokości 500 zł.

Z kolei na koszty procesu poniesione przez pozwanego Zakład (...) złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 900 zł ustalone w oparciu o podstawę j/w, zaliczka na wynagrodzenie biegłego w kwocie 500 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych.

Na nieuiszczone koszty sądowe, pokryte tymczasowo przez Skarb Państwa, złożyło się wynagrodzenie biegłego w kwocie 577,62 zł

Całkowite koszty procesu w sprawie wyniosły kwotę 3.552,62 zł.

Powód żądał zasądzenia kwoty 2.819,21 zł. Zasądzona na jego rzecz od pozwanego kwota stanowi 49,16 % dochodzonego roszczenia. Powyższe oznacza, że powód powinien ponieść 50,84 % kosztów procesu. Dlatego na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 785) w zw. z art. 100 zd. 1 k.p.c., Sąd obciążył na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi powoda kwotą 248,15 zł oraz pozwanego kwotą 329,47 zł tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa wydatków orzekając jak w punktach 3 i 4 wyroku.